

is, hogy felmagasztaltam vén Balogot, a közismert izgágát, a javíthatatlan 19-est, akinek balosságáról példabeszédek jártak pártmunkás-körökben. S végül megtámadtak személyemben. Képzetlennek bélyegeztek. Képtelennek arra, hogy átlássam a felső vezetés irányelveit. Szerintük a volt járási titkárt is lejáratam, aki pedig mellesleg igen jó barátom volt. Majdhogynem fegyelmeztetlennek, pártellenesnek tartottak, ki nem követi az új szakasz politikáját.

Mondanom sem kell, mennyire sértettek ezek. Szólni akartam, de ellentmondást nem tűrően gyorsan letorkoltak. Ha Szabadi elvtárs, az új elsőtítkár nem lett volna, talán végképp elment volna a kedvem, de ő biztatón mosolygott rám, s arra kért, szedjem össze gondolataimat, s inkább írásban adjam véleményemet. Ehhez talán jobban értek. S én el is fogadtam ajánlatát. Úgy éreztem, meg kell védeni vén Balog személyét, még halálában is, de a magam szavának, szemének hitelét is.

Megírtam hát ezt a könyvet.

FARKAS LÁSZLÓ:

Bizakodó vers aratáskor

... A dülövégre értem,
A rétek lélegzettek
A napba tárt vidéken,
A fák vártak csak veszteg.

Az ég szinte fehér volt,
A nap vakító sárga,
Hatalmas, tiszta fényjolt
A széles búzatábla.

Félmeztelen kaszások
Pirosló, barna háta
Izzadtságtól sugárzott,
S a kasza pengve járta.

Amott meg már keresztek
Álltak némán, szorongva,
S a faluba belestek
A füstölgő malomra.

Rimet szórt szét a csendbe
A kaszák surranása,
Szél kelt arcomba lengve,
S fülembé dudorászta.

A forró föld lihegve
Vajúdta népe sorsát,
S ott örködött felette
Az örökkévalóság.